

Čermin, Jan

Leo Davídek

In: Fasora, Lukáš; Čermin, Jan; Čerminová, Jana; Hanuš, Jiří; Málíková, Michaela. *Sto tváří, sto příběhů : vybrané osobnosti v dějinách Filozofické fakulty Masarykovy univerzity*. Vydání první Masarykova univerzita, 2020, pp. 286-287

ISBN 978-80-210-9382-9; ISBN 978-80-210-9605-9 (online ; pdf)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/143128>

Access Date: 16. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Leo Davídek

Národnost: česká

Datum narození: 21. října 1925

Místo narození: Chrlice u Brna

Datum úmrtí: 29. srpna 1971

Místo úmrtí: Brno-Chrlice

Sociální zařazení: Leo Davídek se narodil do rodiny berního úředníka z Přerova. Měl dva sourozence a díky svému dědečkovi Felixi Stýblovi se od mala stýkal s místními vlastivědnými pracovníky a archeology. Po otci, vystudovaném lékárníkovi, zase zdědil lásku k přírodě a botanice. Jeho starší bratr Felix Davídek byl ústřední postavou tzv. skryté církve a pro své přesvědčení byl komunisty perzekvován. Leo Davídek se po povinné vojenské službě oženil v roce 1951 s Boženou Haraštovou. V roce 1953 se jim narodila dcera Anna a o pět let později také syn Pavel. Davídek byl velkým chrlickým patriotem a angažoval se v místních spolcích. Těžce nesl nedostatečnou památkovou ochranu archeologických nalezišť a často ve volném čase dobrovolně pracoval na záchraných výzkumech. V roce 1971 při jednom takovém výzkumu tragicky zahynul spolu s mladým spolupracovníkem Antonínem Bučkem, když je v nedostatečně zabezpečeném výkopu pohřbila zhroucená zemina.

Akademické působení

Studoval klasické gymnázium v Brně, ale ve čtvrtém ročníku přešel na učitelský ústav na ulici Poříčí, kde v roce 1945 odmaturoval. O rok později vykonal doplňkovou maturitu na starobrněnském gymnáziu a nastoupil ke studiu na vysoké škole zemědělské. Současně si zapsal i botaniku na přírodovědecké fakultě. Jeho akademickou dráhu přerhla vojenská služba, kterou konal v roce 1948 – studium botaniky proto už nedokončil.

Potřebnou učitelskou kvalifikaci si doplnil na pedagogické fakultě v Ostravě. Natrvalo se do Brna vrátil v roce 1966, kdy dostal nabídku zaměstnání z brněnské univerzity. Zde jako technický pracovník zastával na katedře prehistorie funkci vedoucího keramické laboratoře. Spolu s archeology každoročně pobýval několik měsíců na slovanském hradisku Pohansko a řídil tamější terénní práce. Během zbytku roku pracoval v laboratoři – konzervoval a restauroval keramiku, ale psal rovněž odborné dokumentace.

Pro práci v keramické laboratoři vypracoval řadu nových postupů a metod v zacházení s nálezy. Mezi jinými například také speciální metodu čištění pestře malované neolitické keramiky. Ve svém volném čase se podílel na četných výzkumech v okolí Chrlic. Až do své smrti si doplňoval vzdělání jako technický pracovník i jako archeolog.

Profesní působení a veřejná činnost

Po jednoleté službě v armádě nastoupil v roce 1949 jako učitel na národní škole na Ostravsku. Krátkodobě působil jako vedoucí dětského domova v Klokočavě, kde učil děti řeckých emigrantů, kteří odešli do Československa během občanské války v Řecku. Až do roku 1959 poté vyučoval v rodných Chrlicích.

Kvůli svému náboženskému přesvědčení a perzekuci bratra Felixe nuceně přestoupil z učitelské dráhy na dráhu dělnickou. Vyučil se zámečníkem a pracoval v závodech Julia Fučíka v Brně. Během této doby se vrátil ke svému zájmu o regionální historii a inicioval vznik místního vlastivědného kroužku v Chrlicích, který také vedl. Externě spolupracoval s katedrou prehistorie a pomáhal při výzkumech v terénu. Jeho koníček se mu postupně stal také prací, když nastoupil jako technik do laboratoře katedry prehistorie.

I poté stále vedl vlastivědný kroužek a založil také zájmový kroužek archeologie při místní základní škole. Jeho snahou bylo nalézt a objasnit co nejvíce z pravěkých dějin Chrlic. V chrlické pamětní síni proto zakládal a schraňoval archeologický materiál z místních lokalit. Jeho práce se mu nakonec stala osudnou, když koncem srpna roku 1971 došlo k nehodě při záchranném výzkumu pravěkého objektu na trase vodovodu v Chrlicích.

Evaluace

I přes krátké působení se zapsal do historie fakulty jako příklad člověka nadšeného a zapáleného pro svoji práci. Na výzkumu archeologických lokalit pracoval i ve svém volném čase, což jej nakonec stálo život.

Ohlasy

Avšak nejen pro své pracovní kvality, ale zejména pro svou skromnou a tichou povahu, poctivost a důslednost si získal trvalou oblibu u svých spolupracovníků i obecně uznávanou autoritu u dělníků na výzkumu. \ [Bořivoj Dostál](#)

Jeho život však je pro mladé generace badatelů příkladem i varovným poučením. Jeho jméno by nemělo upadnout v zapomnění. \ [Vladimír Podborský](#)

Prameny a literatura

Archiv Masarykovy univerzity, fond A1 RMU, osobní spisy, kart. 28/635.

DOSTÁL, Bořivoj. In memoriam Leo Davídek. *Vlastivědný věstník moravský*, 1971, roč. 23, č. 4, s. 437–439.

Leo Davídek. [online]. 2018. [cit. 17. května 2018]. Dostupné z: <https://encyklopedie.brna.cz/home-mmb/?acc=profil_osobnosti&load=8101>.

PODBORSKÝ, Vladimír. Vzpomínka na Leo Davídka. *Universitas*, 2011, č. 3–4, s. 84.

VIGNATIOVÁ, Jana. Leo Davídek, *SPFFBU*, E 17, 1972, s. 137–138.